

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 32Csp/209/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119214984
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8119214984.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobkyne J. E., Y.. X.XX.XXXX, E. I. XXXX/X, XXX XX I., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25,824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 132,53 eura s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 20 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dn' a 30.09.2019 domáhala voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 132,50 eura a náhrady trov konania.

2. V žalobe tvrdila, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25C/280/2014 o neplatnosť právneho úkonu ako žalobkyňa bola v postavení spotrebiteľky úspešná. Rozsudok bol potvrdený Krajským súdom v Prešove v konaní sp. zn. 10Co/106/2018. Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré musela brániť v súdnom konaní podaním žaloby. Primerané finančné zadost'učinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať funkciu relutárnu. Primerané finančné zadost'učinenie požaduje vo výške 132,53 eura, ktorá suma zohľadňuje skutočnosť, že sa žalovaný na jej úkor obohatil pri schválení zmluvy o sumu 132,53 eura.

3. Žalobkyňa ako dôkazy označila rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/280/2014 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/106/2018 spolu s dološkami právoplatnosti a vykonateľnosti.

4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe poprel dôvodnosť žalovaného nároku v celom rozsahu. Uviedol, že účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal jeho spotrebiteľské práva, primerané zadost'učinenie za to, že tieto svoje práva musel uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní a nie primerané zadost'učinenie priamo za ich akékoľvek porušenie. Žalobkyňou označený rozsudok nekonštatuje porušenie práva alebo povinnosti, ale vyplýva z neho záver o neplatnosti zmluvy. Z podanej žaloby však nie je zrejmé, na základe akej spojitosti s uvedeným rozsudkom si uplatňuje nárok na sumu 132,53 eura. Rovnako poprel tvrdenie o obohatení na úkor žalobkyne, pretože žalobkyňa v žiadnom konaní netvrdila ani si žiadny nárok na bezdôvodné obohatenie neuplatnila a k dnešnému dňu uhradila žalovanému sumu 316,94 eura, čiže ani

nie sumu prijatú na svoj účet. V konaní vedenom pod sp. zn. 29Csp/148/2016 si uplatnila požiadavku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300 eur. Postup žalobkyne sa javí tak, že začatím separátnych konaní neumožňuje posúdiť ňou tvrdený nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností.

5. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na 17.06.2020, na ktoré sa nedostavil žalovaný, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil, pričom súhlasil, aby sa pojednávanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Preto súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní v neprítomnosti žalovaného. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/280/2014, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/106/2018, vyjadrením žalovaného a výpoveďou žalobkyne a zistil tento skutkový stav veci:

6. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 25C/280/2014 - 178 zo dňa 19.06.2017 prvým výrokom určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 22.06.2011 je neplatná a druhým výrokom rozhodol, že žiadna zo strán konania nemá právo na náhradu trov konania.

7. V odôvodnení okrem iného súd uviedol, cit.: „Dňa 09.06.2011 požiadala žalobkyňa na tlačive žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru, pričom v bode 2 boli vypísané údaje o veriteľovi a o dlžníkovi a v bode 5 údaje o požadovanom revolvingovom úvere. Žalobkyňa žiadala o poskytnutie úveru vo výške 1 500 Eur, s počtom splátok 48, dátumom splatnosti 15. deň v mesiaci a mesačnou splátkou vo výške 77,05 Eur. Celkovo mala žalobkyňa zaplatiť úver spolu s úrokmi vo výške 3 698,40 Eur. Predpokladaná RPMN mala byť 70,01 %, ročná úroková sadzba 70,01 %, priemerná RPMN 46,56 %, poskytnutá čiastka revolvingu 628,73 Eur, celková cena revolvingu 1 849,20 Eur, RPMN pri revolvingu 64,19 % a ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 %. Táto žiadosť bola po vyplnení a podpísaní žalobkyňou zaslaná žalovanému, ktorý ju podpísal dňa 22.06.2011, s tým, že vypísal bod 6 tejto žiadosti - údaje o schválenom revolvingovom úvere, ktorý bol nakoniec schválený vo výške 540 Eur. Počet splátok a splatnosť ostali rovnaké. Splátka bola uvedená vo výške 27,79 Eur. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť bola 1 331,52 Eur, RPMN 65,93 %, ročná úroková sadzba 76,02 % a priemerná RPMN 46,56 %. Revolving bol schválený vo výške 226,36 Eur. Celková čiastka revolvingu zaplatená spotrebiteľom bola uvedená 665,76 Eur, RPMN 60,19 %, ročná úroková sadzba 80,98 % a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 9,25 %. Tento nový návrh žalovaného už žalobkyňi na schválenie doručený nebol. Bolo jej zaslané oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere s dátumom 22.06.2011, z ktorého ale nie je zrejmé, či toto oznámenie skutočne žalobkyňi doručené bolo. Celkovo bolo žalobkyňi vyplatených 407,47 Eur a splatená bola suma 307,40 Eur... V predmetnom konaní bol žalobkyňi predstretý nový návrh na uzavretie zmluvy o poskytnutí úveru (bod 6 zmluvy), a to bez toho, aby žalobkyňou došlo k prijatiu tohto nového návrhu. Ak žalovaný mal v úmysle poskytnúť žalobkyňi úver na základe iných podmienok ako boli uvedené v žiadosti žalobkyne o poskytnutie revolvingového úveru, mal uzavrieť zmluvu, obsahom ktorej by boli jeho nové podmienky. Nemohlo sa to udiť iba formou vyplnenia údajov bodu 6 zmluvy označeného ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, resp. formou „oznámenia veriteľa o schválení úveru“. Je zrejmé, že žalobkyňa v čase podpisu žiadosti o poskytnutie úveru (dňa 09.06.2011) nemala vedomosť o výške RPMN, resp. bola jej známa len „predpokladaná RPMN“, ktorú žalovaný uviedol v bode 5 zmluvy. Skutočnú RPMN žalobca uviedol až po vyplnení bodu 6 zmluvy a v „oznámení veriteľa o schválení úveru“, k čomu došlo až dňa 22.06.2011. Ak teda žalovaný v časti zmluvy „údaje o schválenom úvere“ a v „oznámení veriteľa o schválení úveru“ uvádzal iné údaje ako údaje uvedené v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, išlo o nový návrh, ktorý mala žalobkyňa prijať. Žalovaný teda nebol oprávnený sám jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj. Ak nie je návrh akceptovaný v celom rozsahu, ide o nový návrh, ktorý musí byť prijatý druhou stranou. Ani prípadná zmluvná voľnosť a mechanizmus vzniku zmlúv, ktorý by mal byť dohodnutý v rozpore so zákonom upravujúcim uzatváranie zmlúv, nemôže mať za následok vznik platnej zmluvy. Súd poukázal na to, že v žiadosti žalobkyne bol údaj týkajúci sa RPMN vo výške 70,01 %, pričom v oznámení veriteľa o schválení úveru predstavovala RPMN výšku 65,93 %. Výška RPMN musí byť riadne určená a predstretá spotrebiteľovi v čase vzniku dohody. Nemôže byť zmenená jednostranným úkonom zo strany žalovaného. Žalovaný si nevyžiadala od žalobkyne prejav prijatia a pokiaľ na predtlačí od žalobkyne žiadal podpis dlžníka bez vyplnenia údajov v časti bodu 6 (práve o schválenom revolvingovom úvere) skôr, než rozhodol o výške a podmienkach Zmluvy o úvere, nemožno takýto postup považovať za prijatie návrhu novej zmluvy, lebo zo strany dlžníka chýba akceptácia takéhoto nového návrhu. Z tohto dôvodu mal súd za to, že boli porušené ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne § 40 ods. 1, teda nebola dodržaná písomná forma úkonu a z tohto dôvodu mal súd za to, že zmluva nevznikla platne.“

8. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 10Co/106/2018 -212 zo dňa 18.04.2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. V odôvodnení odvolací súd poukázal na ust. § 44 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobkyni bol predstretý nový návrh na uzavretie zmluvy o poskytnutí úveru a to bez toho, aby žalobkyňou došlo k prijatiu tohto nového návrhu. Ak žalovaný mal v úmysle poskytnúť žalobkyni úver na základe podmienok iných ako boli uvedené v žiadosti žalobkyne o poskytnutie revolvingového úveru, mal uzavrieť zmluvu, obsahom ktorej by boli jeho nové podmienky. Nemohlo sa to udiť iba formou vyplnenia údajov čl. 6 zmluvy označeného ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“.

10. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29.05.2019.

11. Žalobkyňa vo svojej výpovedi poukázala na to, že žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia podala preto, že jej nedali tú sumu, ktorú žiadala, teda cez 500 eur ale len okolo 400 eur, lebo žalovaný si rovno započítal poplatok. Preto požiadala aj o pomoc spoločnosť na ochranu spotrebiteľa. Žalobkyňa sa nevedela vyjadriť k tomu, aké jej práva ako spotrebiteľa boli porušené. Na otázku súdu, aká ujma jej vznikla, uviedla, že sa cíti byť poškodená. Nevie, či istinu úveru už splatila alebo nie, lebo je to zmluva z roku 2011 a ona má toho dosť veľa, manžel mal nehodu.

12. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie spotrebiteľovi

- a) ukladať povinnosť bez právneho dôvodu,
- b) upierať práva podľa § 3.

13. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, avšak iba v sčasti. Súdne rozhodnutia už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, nerovnomernosti znalostí a ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13/EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje.

14. Zákon za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa zakotvil pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňať. Bolo preto povinnosťou súdu podrobiť kontrole obsahové náležitosti zmluvy o revolvingovom úvere. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 25C/280/2014 - 178 zo dňa 19.06.2017 vyslovil neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.06.2011. Súd

prvej inštancie poukázal na to, že boli porušené ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne § 40 ods. 1, teda nebola dodržaná písomná forma úkonu a z tohto dôvodu mal za to, že zmluva nevznikla platne. Zároveň nebola dodržaná náležitosť ohľadom výšky RPMN. S uvedenými závermi sa stotožnil odvolací súd, ktorý napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP.

15. Pokiaľ teda ide o dôvodnosť žaloby vo veci samej súd poukazuje na to, že úspech žalobkyne ako spotrebiteľky v konaní o neplatnosť právneho úkonu je nespochybniteľný. Predmetný rozsudok bol preskúmaný odvolacím súdom, ktorý ho vyhodnotil ako vecne správny. Preto súd s poukazom na to, že žalobkyňa ako spotrebiteľka na súde úspešne uplatnila porušenie práva, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Súd preto posúdil nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle satisfakcie za to, že sa domáhala voči dodávateľovi na súde svojich práv ako dôvodný.

16. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky (tak ako bolo súdom právoplatne rozhodnuté), súd považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, a preto žalobe vyhovel, avšak iba sčasti.

17. Vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia, súd uvádza, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo 652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“

18. V danom prípade bola žalobkyňa úspešná pokiaľ ide o určenie, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná. Na tomto mieste súd upriamuje pozornosť na to, že primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 1Odo 4597). O to viac nemožno chápať primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu škody, ktorá žalobcovi hrozila. V prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu (ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami), je potrebné vychádzať z povinnosti žalobcu tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ho viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške. V danom prípade žalobkyňa okrem jediného argumentu, t.j. že primerané finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 132,53 eura, ktorá zohľadňuje skutočnosť, že sa žalovaný na jej úkor už pri schválení zmluvy obohatil o túto sumu, pred súdom neprodukovala žiadne iné tvrdenia ohľadom požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa tvrdila, že sa cíti byť poškodená, lebo jej bol poskytnutý úver nižší ako žiadala. Nevedela ani uviesť, či splatila už aspoň istinu úveru. Preto má súd za to, že žalobkyňa nepoprela skutkové tvrdenia žalovaného ohľadom toho, že žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 316,94 eura, čiže ani nie sumu prijatú na jej účet (schválený revolvingový úver bol vo výške 540 eur, vyplatených bolo žalobkyňi 407,47 eura, ale ani túto sumu žalobkyňa neuhradila).

19. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo 652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“ Primeraným finančným zadosťučinením sa odškodňuje ujma nemateriálnej povahy, preto nie je možné prihliadať iba na priznané bezdôvodné obohatenie, ale je potrebné zohľadniť aj iné skutočnosti.

20. V danom prípade súd považoval za spravodlivé priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 eur. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv (neplatnosť dojednania úverovej zmluvy z dôvodu uvádzania iných

údajov v oznámení o schválení úveru ako v žiadosti o poskytnutie úveru) zohľadňujúc tiež časový aspekt závadného konania žalovaného. Zároveň súd vzal do úvahy, že žalobkyňa ani len netvrdila a už vôbec nepreukázala ďalšie okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie o výške primeraného finančného zadosťučinenia. Preto sa javí byť finančné zadosťučinenie vo výške 20 eur v tomto konkrétnom prípade ako primerané a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že žalobkyňa doposiaľ neuhradila ani istinu úveru. Súd na záver pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017). Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 20 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

21. Podľa čl. 3 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoliavať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

Podľa čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

Podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Súd priznal žalobkyni náhradu trov konania v plnej výške napriek tomu, že jej nepriznal ňou požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V danom prípade výška nároku závisela od úvahy súdu. Úvaha súdu sa týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku, ten bol daný. Základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa pritom vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia (obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 20/2017 zo dňa 05.05.2017). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).